

løses paa Finansloven eller ved særlig Lov. Jeg har ikke Spor af Anelse om og bryder mig heller ikke om at vide, om den højtærede Minister har, om jeg saa maa sige, trodset sin Villie igennem, eller om han har ladet sig overbevise af sine Embedsmænd. At Forslaget kommer paa Finansloven, har Ministeren Ansvar for. Det er noget, vi har al Grund til at fastholde, at for det, der kommer frem for Rigsdagen, har Ministeren Ansvar, og jeg vil føje til, at Ministeren ikke skal have Lov til at skyde sig ind under sine Embedsmænd, naar Talen er om Ansvar for det, der forelægges her. Men saa vil jeg rigtignok yderligere tilføje, at jeg synes ikke, Ministeren da skal have Lov til at sige: Der er den Forskel mellem min Stilling og en tidligere Ministers Stilling, at jeg har Embedsmændene med mig, det havde den tidligere Minister ikke. Den højtærede Minister udtalte til Slut overfor det ærede Medlem fra Give (N. C. Jensen), at det Lovforslag, der blev fremsat i Samlingen 1908—09, af mig var udarbejdet efter Ordre af Ministeren, og at det Forslag, der nu er fremsat, ogsaa er udarbejdet efter Ministerens Ordre, men at der var den Forskel, at det Forslag, som det ærede Medlem fra Vervinge forelagde i 1908—09, stod han alene med Ansvar for, medens det foreliggende Lovforslag støttes af Generaldirektionen. Den Slags Udtalelser synes jeg ikke, en Minister skal komme med. Man skal hverken, om jeg saa maa sige, sætte Embedsmændene op mod en tidligere Minister eller selv skyde sig ind under, at man dog har den Fordel fremfor den tidligere Minister at have Embedsmændene paa sin Side.

At den højtærede Minister finder sig foranlediget til at bruge en saadan Vending, fritager mig i øvrigt for en mere indgaaende Imødegaelse af, hvad Ministeren sagde om min Kritik af Lovforslagets Motiver, idet han mente, at jeg havde været for haard mod Generaldirektionen for Statsbanerne. Ministeren gik endog saa vidt at erklære, at han forstod ikke efter den Kritik, at jeg i det hele taget havde overladt Generaldirektøren til min Efterfølger som Minister. Jeg tror, jeg i Gaar brugte den Vending, at for den Tid, jeg sad som Minister, skulde jeg nok tage min Part af Ansvar for, om man maaske havde taget nogle Spørgsmaal om paa Finanslovsforslaget, som egentlig bedre egnede sig til at blive og med Rette kunde kræves løst ved særlig Lov. For Resten kunde jeg maaske i denne Forbindelse gøre opmærksom paa, at der ikke, for saa vidt

Talen er om Dobbeltsporanlæg, kan henvises til Bevillinger i den korte Tid, jeg sad som Trafikminister. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der vil kunne findes en eller anden Sag, maaske ogsaa om et Dobbeltspor, hvorpaa der, hvis det ikke i Aarenes Løb er visket ud, findes en af de Blyantspaategninger, som den højtærede Minister sikkert kender, hvoraf det fremgaar, at efter min Opfattelse egnede den Sag sig bedre for Behandling ved et særligt Lovforslag. Jeg erkender imidlertid, at der maaske ogsaa nok i min Tid kom et og andet Spørgsmaal med paa Finansloven, som man med Rette kunde kritisere ud fra dette Synspunkt; men i hvert Fald gik mine Bestræbelser i den Tid, jeg havde med Trafikministeriet at gøre, ud paa i saa høj Grad som muligt at faa de større og vigtigere Sager afgjort ved særlige Love.

Den højtærede Minister henviste til, at jeg havde gjort en Bemærkning om, at Summen 1,300,000 Kr. til Omordningen af Banegaardsforholdene i Aarhus, specielt Ombygningen af Personbanegaarden, var sat højt. Jeg antager, at den højtærede Minister har været i den samme Situation, som jeg i hvert Fald erkender, at jeg har været i, at naar de sagkyndige stiller Forslag saa om det ene og saa om det andet, har man et almindeligt Indtryk af, at man har taget alt muligt med, maaske for, at Beløbet skal blive saa højt, som det kan forsvares, men maaske ogsaa for, at man kan være sikker paa, at der ikke bagefter skal rejses Kritik, fordi der ikke er taget det og det Hensyn, som burde tages. Men dette, at man har et almindeligt Indtryk af, at man, som jeg vist sagde i Gaar, har søgt at modernisere den gamle Banegaard saaledes, at den tilfredsstillende alle mulige Fordringer, er jo ikke det samme som, at en Lægmand paa det rent tekniske Omraade siger: Der kunde I have sparet 50,000 Kr., og der kunde I have sparet 40,000 Kr.; det kan en Minister ikke indlade sig paa. Naar man har forlangt, at et Projekt skal udarbejdes, er man nødt til, hvad det rent tekniske angaar, at tage det saaledes, som det foreligger fra Teknikernes Haand. Man kan ikke indlade sig paa at kritisere de enkelte Summer, men man kan nok have et almindeligt Indtryk af, om man har søgt at faa dem nedad eller maaske den anden Vej. Jeg fandt ikke nogen Anledning til at lægge Skjul paa, at det sidste er mit Indtryk, men derfor at afskedige en veltjent Embedsmand kunde i hvert Fald jeg ikke være streng nok til.